

DE KWESTIE

Recente overstromingen, onder andere in Valkenburg, komen niet door opwarming en worden misbruikt door klimaatalarmisten, betoogt Guus Berkhout.
FOTO ANP/HH

OPINIE: VN-rapport bewijst gelijk klimaatcritici

Extreme opwarming is politiek verhaal

Klimaatwetenschappers uit IPCC-kringen hebben toegegeven dat hun nieuwe rekenmodellen, die worden gebruikt om te bepalen hoeveel de wereld zal opwarmen, veel te alarmistisch zijn. Deze baanbrekende concessie is zojuist gedaan aan de vooravond van de publicatie van het AR6-rapport – het 5-jarige 'vlaggenschip' van de klimaatorganisatie van de Verenigde Naties, het IPCC.

„Het is de laatste jaren duidelijk geworden dat we deze bekentenis niet kunnen vermijden”, vertelde Gavin Schmidt – directeur van NASA's Goddard Instituut voor Ruimtestudies – aan het tijdschrift Science. Schmidt concludeerde: „Je eindigt met cijfers die voor de korte termijn krankzinnig zijn, en overduidelijk onjuist.”

Deze opzienbarende mededeling van de NASA-directeur wordt alom gezien als een eerste stap in de rehabilitatie van kritische klimaatwetenschappers. Die worden al jarenlang verguisd omdat ze met harde feiten zichtbaar maken dat de IPCC-modellen een politiek verhaal vertellen en nauwelijks aandacht hebben voor de natuurlijke cycli in het aardse klimaat. Waarnemingen uit het verleden la-

Maandag komt het langverwachte nieuwe klimaatrapport van de Verenigde Naties uit. Gerenommeerd wetenschapstijdschrift Science waarschuwt al dat de uitkomsten alarmisten die extreme opwarming hebben voorspeld ongelijk gaan geven. Tijd voor herbezinning, meent emeritus hoogleraar Guus Berkhout.

ten duidelijk zien dat extreem weer van alle tijden is. Slachtoffers en materiële schade van de huidige overstromingen en bosbranden zijn goeddeels te voorkomen door beter beheer en minder nalatigheid ('adaptatie'). De Oostenrijkse minister Köstinger heeft 25 juli jl. een persbericht gepubliceerd, waarin milieuactivisten hard worden aangepakt omdat zij overstromingsbeschermingsmaatregelen hebben gesaboteerd.

In de afgelopen dertig jaar heeft het IPCC getracht de aandacht van wereldleiders, politici en publiek vast te houden door stap voor stap de klimaatmodellen alarmistischer te maken. Maar dat houdt ooit op. De nieuwe modellen zijn nu kennelijk zo extreem geworden dat zelfs in IPCC-kringen de twijfel begint toe te slaan. Michael Asten, een deskundig beoordelaar van het

nieuwe AR6-rapport, ziet de openlijke erkenning dat de nieuwe IPCC-klimaatmodellen veel te warm lopen als een buitengewoon belangrijke toegeving.

Westerse wereldleiders hebben tot aan vandaag massaal gebruikgemaakt van de apocalyptische klimaatboodschappen om burgers de stuipen op het lijf te jagen en hun daarmee allerlei onbetaalbare klimaatmaatregelen op te dringen. Denk aan de extreme klimaatvoorstellen van Timmermans, Rutte en Kaag.

Kritische klimaatwetenschappers hebben altijd gesteld dat op een gegeven moment de waarheid boven tafel zou komen. Dat moment is nu ge-

komen. Wat zijn nu de volgende stappen (plan B)? In ieder geval moeten we milieu, klimaat- en energiebeleid ontkoppelen.

In milieubeleid gaat het om meer aandacht voor lucht- en watervervuiling (denk aan biomassa-centrales en Tata Steel) alsmede de mega-afvalbergen (groeiend aantal afgedankte batterijen en zonnepanelen).

In klimaatbeleid moeten we stoppen met de angst-aanjagende CO₂-verhalen. Niet klimaatmitigatie (vermindere van CO₂), maar klimaatadaptatie (aanpassen aan verandering) moet alle prioriteit krijgen.

De peperdure energietransitie moet herzien. Aardgas dient voorlopig onze leidende energiebron te blijven. Vervolgens kunnen we ons voorbereiden op de 'gouden eeuw', waarin veilige kernenergiecentrales betaalbare, schone en veilige energie aan arm en rijk gaan leveren.

Guus Berkhout is emeritus hoogleraar geofysica, lid van de KNAW en president van CLINTEL

door
**Tijmen
Lensink**

IN HET VIZIER

Speelgoedwinkel

Ik ben cleared in OCHA', jubelt een collega ergens in de afgelopen week. OCHA is een Japanse app, waarin we dagelijks onze lichaamstemperatuur moeten invullen. Na twee weken te zijn geschaduwd, mogen we de straat weer op om bijvoorbeeld ergens een kopje koffie te drinken. Een bevrijding. Niet langer iemand die in je nek hijgt als je 's morgens naar de bus loopt die je naar het perscentrum vervoert, niet langer haast maken om binnen een kwartier terug te zijn met wat boodschappen. We zijn de koning te rijk.

'Shit, weer een coronageval bij TeamNL, oh en weer uit die horrorvlucht.' In de eerste week van de Olympische Spelen waarde het onzichtbare coronaspoek als een kwelgeest in Tokio rond. Er waren momenten dat we dachten dat TeamNL met meer coronabesmettingen dan medailles het land van de rijzende zon zou verlaten, maar inmiddels gaat het al een week nauwelijks meer over positieve testen en het horrorhotel Day Nice.

Het aantal Nederlandse medailles is talrijk, net als het aantal vriendelijke Japanners. Zo'n beetje alle Japanners, van politieagent tot manager in een hotel, zijn aardig, ongelooflijk aardig. Zo aardig dat het af en toe zelfs begint te irriteren. En dat slaat, ik geef het toe, helemaal nergens op. Als ik (2.02 meter lang) in de bus mijn hoofd stoot, zeggen er twee man welgemeend sorry

Japanners zijn aardig, het irriteert bijna soms

tegen die scheldende Nederlander. Japanners zijn fantastisch, en organisatorisch geweldig.

Het is jammer dat er in Tokio geen toeschouwers aanwezig mogen zijn bij het vierjaarlijkse sportevenement. Al zitten de stadions zo af en toe nog behoorlijk vol met allerlei afgevaardigden van verscheidene sportbonden die zich naar binnen hebben geluld en vervolgens luidkeels van zich laten horen. Het is wrang dat er niet wat Japanse fans op de venues worden binnengelaten, een paar uitzonderingen daargelaten. Zoals in het ver gelegen Izu, waar onze baanwielrenners op goudjacht zijn en andere regels gelden. Deze Spelen hadden volle stadions verdiend, maar dat vermaleddige virus – de deltavariant tiert hier inmiddels ook welig – staat het niet toe.

Dinsdag vliegen we met onze equipe naar huis. Voorlopig geen testen en gezondheidschecks meer. Al zal ik, Covid Officer van de groep, nog wel eens per abuis in de groepsapp mededelen dat iedereen zijn temperatuur moet invullen in OCHA. In de komende dagen maar eens wat souvenirs inslaan voor de kinderen. De vraag vanuit Amsterdam-West is allang niet meer wanneer ik thuiskom. Nee, mijn dochter van drie vraagt zich vooral af waarom ik na drie weken Tokio nog altijd geen speelgoedwinkel heb bezocht.